

ENTREVISTA AMB CARMEN ROMERO, CANDIDATA DEL PSOE AL PARLAMENT EUROPEU

"Demanem a Europa el que envegem dels Estats Units"

Diputada per Cadis fins al 2004, és la sisena a la llista socialista per a les europees.

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 4.06.09

--No va ser diputada el 1982 i en canvi es va presentar el 1989, quan ja no hi havia festa. ¿Li agrada la dificultat?

--El 82 les llistes eren, molt majoritàriament, cosa d'homes i em sentia útil al sindicat d'ensenyament d'UGT. Després va sorgir un moviment de dones, encapçalat per Matilde Fernández i Dolors Renau, i un congrés del PSOE va aprovar la quota del 25%. Per això em vaig presentar el 1989.

--¿Haver estat la dona de González ha afavorit la seva carrera?

--Aquesta és una bona pregunta també per als homes.

--¿Quin sentiment domina?

--Sempre el bo.

--Va ser diputada quatre legislatures. Les llistes tancades

afavoreixen menys que la circumscripció la relació del diputat amb el seu elector. ¿No allunyen la classe política?

--Tenen inconvenients, però va ser bo, perquè a la sortida de la dictadura s'havien d'enfortir els partits.

--¿Ho continua sent el 2009?

--Cal obrir els partits, però mecanismes com les primàries només serien útils si els adoptessin totes les formacions. I les llistes també tenen els seus avantatges.

--¿Quins?

--Que el diputat ha de pensar en la globalitat d'Espanya, no només en els votants del seu districte electoral.

--Diumenge escollirem diputats europeus, però és més decisiu el referèndum irlandès.

--El referèndum irlandès sobre Lisboa és clau, però el Parlament europeu té ara molt poder, inclosa la codecisió sobre la Comissió. ¡És curiós que fa 20 anys, quan el Parlament tenia poc poder, hi havia molta participació, i ara que té moltes més competències la participació baixa!

--¿Per què?

--Per l'onada neoconservadora que ens envaeix. Abans, els nostres contraris eren els democristians, que tenien projecte social i idea d'Europa. Aquests conservadors volen menys Estat i menys Europa. I fomenten la desafecció política.

--Obama ha acabat amb el domini *neocón* als Estats Units.

--L'onada va venir d'Amèrica i allà s'ha acabat. ¿Quant durarà aquí? Merkel, Sarkozy, Berlusconi... són dretes diferents. Diumenge és molt convenient un avanç socialista.

--L'ampliació a 27 països ha difuminat la identitat europea.

--Ha alentit el procés. Era més fàcil avançar a 15 que a 27, i alguns països de l'Est tenen un passat, el comunisme, molt diferent.

--¿Va ser un error?

--Era impossible no integrar Polònia, Txèquia o Hongria. A llarg termini, l'ampliació haurà sigut una bona opció.

--¿Per què, doncs, el cansament, el desinterès per Europa?

--No hi veig desinterès. Europa és un projecte de convivència i de pau. I necessita més pes econòmic i una política exterior comuna.

--No es fa.

--Tenim l'euro. Estem als inicis i queda molt, però s'avança. Europa és un projecte en construcció i de vegades li exigim que tingui ja el que envegem dels EUA.

--¿Turquia és Europa?

--És el gran desafiament. Turquia té el seu propi procés de democratització, molt lent. Cal tenir la seva evolució en compte: és un país musulmà i laic, en tensió.

--Turquia, sí. ¿El Marroc també?

--Té un estatut de país associat i les relacions guanyen fluïdesa. He participat en l'acostament amb el Marroc, que és essencial. Per a Espanya i per a Europa.

--¿Turquia i el Marroc han d'estar en el futur a la Unió Europea?

--Són processos diferents. Estem esbossant el futur. En ple procés, és difícil saber-ne el final.

--Tornem a Espanya. ¿Quina és la diferència entre el PSOE de Felipe i el de Zapatero?

--El canvi generacional. Nosaltres, potser per la clandestinitat, teníem una sobrecàrrega ideològica que després es va convertir en realisme. Ara són diferents. Els joves són més frescos i estan més preparats.

--¿Són millors els ministres de Zapatero que els de Felipe?

--N'hi ha, i n'hi va haver, de molt bons.

--¿Creu que el PP és una dreta democràtica?

--No veig gaire clares les seves senyes d'identitat. No té un perfil definit davant Europa ni davant la crisi. Per descomptat, és una dreta incloent. Això és bo, però també difumina. I més després de l'etapa d'Aznar, que va portar la ideologia *neocón* i la va voler imposar.

--¿I Rajoy?

--Vol desempallegar-se'n, però sense fer una aposta clara.